

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^r J.-P. COLLÉE, boekdrukker
en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement vooraf betaalbaar is bepaeld op 5 fr. per jaer.
Een blad afzonderlyk 3 fr. per half jaer.
De aankondigingen, per drukregel 20 centimen.
De reclamen 15 „
De reclamen 25 „

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk
uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende leeren
gegeven genieten voordeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 13 MAERT.

De kwestie van den tongerschen yzeren weg is dezer
dagen toevallig in de Kamer op het tapyt gekomen by
de bepleiting van het budget van openbare werken.
Onze representant, M. Julliot, die geene gelegenheid
laet voorby gaen om de belangen van onze stad en
arrondissement voor te staen, heeft op nieuw het onrecht
uitgelegd dat onze stad wordt aengedaen door hare
volstrekke uitsluiting uit alle gunsten. Zoo men de oogen
werpt op de kaart der belgische yzeren wegen, dan zou
men moeten zeggen dat Tongeren niet aen België toe-
behoort. Terwyl alle andere gedeelten van het land
door de spoorwegen doorkruist worden, blyft Tongeren
alleen er van beroofd. M. Julliot heeft desagaende
eene opmerking gedaen die bewyst dat onze stad heden
oneindig slechter bediend is in zake van openbare com-
municatiën dan over dertig jaren. Inderdaed, ten tyde
van Willem I, waren er twee-en-dertig openbare rytui-
gen die door Tongeren trokken en waarvan er heden
nog slechts eene enkele bestaat.

Ondertusschen moet het arrondissement Tongeren
dagelyks hogere belastingen betalen om in de andere
deelen van het land yzeren wegen en canalen te maken.
Onze vertegenwoordiger heeft deze willekeurigheid met
talent en behendigheid uitgelegd. Voorzeker hebben wy
nog de hoop niet van binnen kort de projekten die Ton-
geren moeten regt doen, te zien ten uitvoer brengen,
doch melden wy met voldoening alles wat onze zaak
kan begunstigen. Vooral achten wy ons gelukkig de
lofbare poogingen onzer representanten aen te halen,
die niets onbepoofd laten om de billyke klagten van
ons arrondissement regt te doen geworden.

Nieuwe zegepraal der vryheid van Heffadigheid.

Het ministerie komt nogmaels eene nederlaeg te on-
dergaen voor het hof van appel van Luik.

Sinds 5 january was voor dit hof gebragt het beroep
van het weldadigheidsbureau van Soiron tegen M. den
pastor Pholien, die een testament gekregen had 't welk
bezondere bestuurders aenstelde voor het nazigt der goe-

deren aen de armen bezet. Het bureau van weldadigheid
was daer tegen opgekomen, en had M. den pastor Pholien
gebragt voor de regtbank van Verviers.

Deze regtbank had een vonnis verleend die het testa-
ment bekrachtigde en M. den pastor Pholien gelyk gaf.

Het weldadigheidsbureau van Soiron beriep zich van
dit vonnis voor het hof van Luik. Den 24 february gaf
M. de procureur-generael Raikem zyn advies 't welk
strekke ten voordeele der vryheid van liefdadigheid. Don-
derdag, 11 maert, heeft het hof van appel van Luik
een arrest verleend 't welk het vonnis der regtbank van
Verviers bekrachtigt en beslist dat er bezondere bestuur-
ders van de goederen van den armen mogen bestaen,
andere dan het weldadigheidsbureau. Het arrest van
Luik is eene nieuwe bevestiging der principieën aen-
veerd door het Hof van Cassatie op 14 maert 1857, en
eene nederlaeg voor het ministerie, dat zyn willekeurig
stelsel tot in de geboortestad van M. Frère ziet veroor-
deelen.

M. Vanclée, burgemeester te Hern-St-Hubert, is in
deze gemeente overleden in den ouderdom van 74 jaren

M. Marting, kapelaen te Waltwilder, is pastoor dezer
parochie genoemd, in vervanging van M. Daniels,
overleden.

Nypers III. — Boerke Sutters.

Wy dachten dat het ryk der nypers en strykers en ve-
dere kwakzalvers ten einde was; — wy vergisten ons. De
Eecloonaer meldt ons in zyn nummer van zondag, dat
Eecloo ook zyn wonderdokter heeft. Wy laten hier het ar-
tikel van het blad volgen:

BOERKE SUTTERS.

« Boerke Sutters is een zoo braef als eenvoudig landman,
woonende gerust en vreedzaam op zyne pachthoeve te Eec-
loo, in het vrouwenstraatje. Deze eenvoudige landman kent
geene A voor eene B, en nogtans bezit hy de kracht om door
de enkele aenraking met de handen alle tandpyn en alle
pyn door brandwonden veroorzaekt, op het oogenblik tee-
nemaal te doen ophouden, zonder dat die pynen nog ooit
terugkeeren. Schud niet ongeloovig het hoofd: er zyn
honderde menschen die door Boerke Sutters op eenen oog-
wenk tyds genezen zyn geworden. Ja, ja, en van vyf, zes

hy moet golvend, bewegelyk, veranderlyk kunnen zyn gelyk
de dingen des levens.

Wanneer Gusman zyne eenzaamheid verliet, wanneer hy
by zyne moeder was, en dat hy haer hoorde zeggen, dat
don Alfons weldra zoude terug keeren, dan rilde hy; en,
ondanks zich zelven, sidderde hy by de atgrysselyke gedach-
te: » Het is myne bestemming degenen te vermoorden, die
my het leven gaven! » Wanneer hy dan zich naer zyne
kamer begaf, of op het grasperk ging wandelen, wanneer
hy boven op den hoogen toren klom, wanneer hy het torentje
intrad, hetwelk zyn vader hem had gegeven, dan klampte
de duivel der wanhoop, als een afschuwelyk nacht-spook
zich vast aen zyn hart, en maakte hem het leven onverdra-
gelyk.

» Myn vader gaet terugkomen! vertrekken wy: wan-
neer ik noch hem, noch myne moeder zal zien, wanneer ik
niet meer by hen zal wezen, dan zal ik de helsche voorzeg-
ging doen liegen. Vertrekken wy. »

En zoo als Gusman het had gezegd, deed hy: Hy vertrok.
Zie, daer wandelt de jonge edelheer alleen, verre, heel
verre van het vaderlyke slot! Onderwege keerde de pelgrim
nog dikwyls het hoofd, om nog den schoonen toren van
den Alcazar te zien, met zyne acht torentjes; zy waren zoo
hoog, dat men ze op eenen grooten afstand konde zien uit-
steken, boven de toppen der wouden en der heuvelen.

» Eindelyk, verhaelt eene oude kronyk van het klooster
der predikheeren, te Segovie, kwam Gusman van Almares
in eene landstreek aen, alwaer men de tael van zyn land niet
sprak. En daer sloegen de ryken geen acht op hem, want op
de reis had hy zyne kleederen en zyn schoeisel versleten; en
hem ziende voorby gaen, namen eenigen hem voor eenen
zwervenden gelukzoeker. Eilaes! ziedaer het lot van vele
bannelingen: in zyn land alleen is men bekend, wordt men
bemind! »

God echter heeft soms medelyden met de bannelingen.
Zie Jozef, door zyne broeders aen de egyptische kooplieden
verkocht; de hand des Heeren leidt hem tot in den zael des

uren gaens in den omtrek komt men ten zynen huize om
van die pynen verlost te mogen wezen.

» Ziehier hoe dat Boerke Sutters te werk gaet: voor
het genezen der tandpyn (eene pyn die zoo gemeen is en
waervoor zoo weinig doeltreffende middels bestaen). dopt
hy den vinger in koud water; met dien vinger raekt hy
vervolgens den zeeren tand aen en — de pyn is over! Om
eene pyn te genezen, door verbranding veroorzaekt, be-
vochtigt Boerke het onderste der hand met een weinig van
zyn eigen speeksel; dan laet het deze hand ligtjes over de
wonde of over het verbrande lidmaat glyden. Weg is de
pyn, en de wonde is aen 't genezen.

» Gy gelooft het niet? Welnu, luister:

» Dezer dagen werd het vyfjarig kind van zekeren
Saraphyn Hynckels, woonachtig te Eecloo, op de wyk
Bloemmekens, van 't hoofd tot de voeten verbrand. Een
ganschen dag byna bragt het kind over in de ysselykste
pynen en onder de hertscheurendste kreten. De ouders —
arme werklieden, die meest aen geheimenissen gelooven —
ontbieden Boerke Sutters om hun kind te helpen. Met zyne
gewoone dienstwilligheid komt Boerke er ten huize, en daer
vindt het eene gansche menigte vergaderd, nieuwsgierig om
zyne heilkundige werkwijze te zien.

» Boerke deed, gelyk hiervoren is gezegd: over elk ver-
brande lidmaat liet het de hand glyden, na die langs de
binnenzyde met zyn speeksel bevochtigt te hebben, en nog-
tans. het kind bleef nog altyd schreeuwen aen smert en
aen pyn. Dit verzwakte Boerke's vertrouwen niet in zyne
heilkundige eigenschap, « Er moet nog ievens eene ver-
brande plek zyn die ik nog niet heb aengeraekt » zegde
Boerke, « anders zou het kind wel zwygven! » Men older-
zocht en bevond nu dat het eene oog van 't kind ook door
den brand was aengedaen geweest. Boerke liet seffens de
hand over het oog gaen: het kind zweeg dadelyk; het leed
geene pyn meer en viel in slaap op den schoot zyne moeder. . .
Nu reeds is het zoo goed als genezen.

» Onze aerdtige heilmeester maekt niet den minsten op-
hef met zyne weten- of eigenschap. Vraegt er hem iemand
naer den oorsprong derzelve, dan antwoordt hy: « dat kan
ik zelf niet zeggen! » Hy verlost elkeen, die zich daertoe
by hem aanbiedt, van de bovengemelde pynen, met een
zuiver menschlievend inzicht, zonder eenige nevenbetrach-
ting: de armen kosteloos en de ryken met aanbeveling van
eene aelmoes te doen aen de behoeftigen. Ziedaer Boerke
Sutters!

» Wat is nu de oorsprong der eigenschap die deze man
bezit of schynt te bezitten? Het valt niet in ons bestek om
dit te onderzoeken of om deze vraag te beantwoorden. De

konings.

Iets dergelyks omtrent gebeurde aen Gusman, en nogtans
was hy veroloeft geworden door den zoon der twee dooden.
De kronyk verhaelt verder, dat zeker vorst veel genegenheid
voor hem opvatte, ter oorzaak van zynen moed. Op eene
jagt had Gusman twee wilde zwynen gedood en den zoon
zyns beschermers gered van de woede van een hunner. Ter
belooning had die vorst hem tot zynen opperjagtmeester
benoemd. De goedheid van den vreemden vorst bleef daerby
niet, en, opdat zyn gunsteling geene gedachte meer zoude
koesteren om naer zyn geboorteland terug te keeren, deed
hy hem eene jonge weduwe huwen, die zeer ryk en edel
was.

Werd Gusman aen het hof van den vorst, dien hy thans
met zyn zwaerd diende, nog altoos zoo geweldig gefolterd
door de veroloefting, tegen hem uitgesproken? Ik weet het
niet: De geschiedenis zwygt over dit punt; doch zy zwygt
niet omtrent de bestendige droefheid die zich in den Alcazar
had geverstigd, sedert dat Gusman was vertrokken. Sinds hy
zich daer niet meer bevond had de droefheid zich daer aen-
geboden, gelyk een gast, die zich by den haerd nederzet, om
er lang te blyven.

Een spreekwoord zegt: een ongeluk komt zelden alleen,
en dit spreekwoord was wreedyklyk waer voor don Alfons
en de edele zachte Bianca. In de gevechten tegen de Mooren,
had de dappere Heer des Alcazars twee van zyne zonen ver-
loren, zy waren onder het stael der ongeloofigen gevallen,
en terwyl by de bergen der Alagarben overtrok, om naer
zyn slot terug te keeren, had hem de zwarte ziekte, welke
de bevolkingen het zwaerd Gods noemden de vier overigen
ontrukt. Te huis komende hoopte hy de twee laatste zynen
kinderen te vinden. En nauwelyks had hy den drempel
zyner prachtige wooning overschreden, of hy vond in die
wooning slechts smart, tranen en rouw.

Isidorus had zich in een klooster begeven. En Gusman!
wie kan weten waarheen hy zyne stappen had gewend, en
onder welken hemel hy leefde?

GUSMAN DE VERVLOEKTE.

(Vervoly en einde).

Na door zyn paerd medegesleept te zyn geworden, na
zeer lang in het woud te hebben omgedwaeld, alwaer hy
altoos de schroomelyke vervloeking in zyne hooren hoorde
dreunen, keerde Gusman terug naer het kasteel van Segovie.
Zyne moeder, Isidorus, de kapelaen en al die zich daer
bevonden, bespeuren de ontsteltens zynen wezenstrekken.
Hy bleef treurig, onrustig en stilzwygend. In de zael zegde
hy tot zich-zelven: » Wanneer het uer der rust zal daer
zyn, dan zal ik alleen zyn en veel meer op myn gemak.
dan met myne moeder, myn broeder en den kapelaen, die over
verschillende zaken spreken, wanneer er maer eene eenige
in myne gedachte is. »

Het uer der ruste sloeg, en toen Gusman alleen was,
speet het hem dat het oogenblik der eenzaamheid was geko-
men; want, in de zael, met het gezin, was er een weinig
gerucht, een weinig verstrooijing geweest tusschen hem en
de vermaledyding van den morgen; maer thans, in de stilte
des nachts en zynen eenzame kamer, hoorde hy de schrik-
kelyke stem hem nog veel duidelyker toeroepen:

» Gy zult degenen vermoorden, die u het leven gaven! »
Zeer dikwyls gaen wy slapen met eene zware kwelling op
het hart, en des anderdaags, wanneer eene zonnestrael door
onze bedgordynen schiet, weegt de kwelling niet meer op
onze ziel; zy is in den nacht, onder den invloed van den
slaap, gesmolten, alsof ze van sneeuw ware geweest. Ah!
zoo was het niet met Gusman! de nacht had niets aen zynen
schrik ontnomen, en ofschoon de andere dag, de tweede dag
en nog veel andere dagen terugkwamen, de schrikkelijke
vrees was altoos daer, zwaer, en drukkend op zyne borst.

Wanneer dergelyke gedachten zich in den geest vestigen,
wanneer zy zich zeer nauw met den geest verbinden, dat
zy hem niet meer vertalen, dat zy er geene plaats meer over
laten voor eene andere gedachte, dan wordt de mensch nit-
zinnig. Onze geest is niet gesteld voor zoo vele vastheid;